

KARLOVSKÝ ZPRAVODAJ

PODZIM 2014 | VYDÁVÁ OBECNÍ ÚŘAD VE VELKÝCH KARLOVICÍCH | www.velkekarlovice.cz

Vážení spoluobčané,

ve dnech 10. a 11. října 2014 se uskutečnily volby do obecního zastupitelstva. Ve Velkých Karlovicích se ucházely o přízeň voličů 3 subjekty. Křesťanská a demokratická unie - Československá strana lidová, Česká strana sociálně demokratická a Sdružení nezávislých kandidátů - Sdružení I. Celkem 39 kandidátů. Hlasovalo se ve dvou volebních okrscích. Do seznamů voličů bylo zapsáno 2085 voličů, z čehož práva hlasování využilo 1112 občanů starších osmnácti let. Voleb se zúčastnilo 53,33 % voličů. Děkujeme pěkně všem, kteří přišli do volební místnosti a podpořili své kandidáty.

300
1714 2014
VELKÉ KARLOVICE

Jednotlivé hlasy byly rozděleny těmto kandidátům (bez rozdílů stran a pořadí na kandidátní listině):

Miroslav Koňářík - 862, Věra Jakešová - 803, Jitka Ryplová - 722, Jiří Jurečka - 686, Vladimír Křenek - 671, Zdenek Juračák - 641, Josef Štuler - 635, Petr Pšurný - 632, Stanislav Sedlák - 629, Petr Koňářík - 619, Roman Zeť - 617, Daniela Detriková - 581, Petr Ondřejka - 577, Václav Bartošek - 576, Stanislav Jurečka - 522, Robert Valchář - 361, Petr Koňářík - 353, Josef Vašut - 346, Anna Špalková - 270, Alena Janotová - 269, Josef Mužík - 252, Miroslav Martinák - 251, Pavla Šrubáková - 247, Tomáš Holčák - 244, Andrea Křenková - 241, Dušan Třetina - 224, Eva Valigurová - 210, Marie Valchářová - 204, Věra Chromčáková - 189, Marie Kovaříková - 158, Kateřina Martináková - 152, Soňa Kollandová - 148, Ilona Boháčová - 102, Pavel Kristian - 98, Zdeňka Mouleová - 93, Blanka Kristianová - 92, Dagmar Drozdová - 62, Tereza Sobková - 55, Jakub Mička - 54.

Do Zastupitelstva obce Velké Karlovice byli na základě poměrného zastoupení a pořadí na kandidátních listinách zvoleni tito zastupitelé: **Miroslav Koňářík, Jiří Jurečka, Věra Jakešová, Petr Pšurný, Jitka Ryplová, Vladimír Křenek, Zdenek Juračák, Josef Štuler, Stanislav Sedlák, Roman Zeť, Václav Bartošek, Miroslav Martinák, Josef Vašut, Petr Koňářík, Robert Valchář.** Ustavující schůze zastupitelstva, na které bude zvolen starosta obce, místostarosta a radní, se uskuteční začátkem listopadu 2014.

Termín zasedání bude zveřejněn na úřední desce OÚ a vyhlášen místním rozhlasem.

Miroslav Koňářík

6. a 7. září proběhly oslavy 300. výročí založení Karlovic. Fotografie jsou z průvodu, více na straně 10.

Jubilanti za III. čtvrtletí 2014

80 let:

Ladislav Minarčík, V. K. 757

Zdeněk Orság, V. K. 430

Zdeňka Plánková, V. K. 585

Zdeňka Kubáňová, V. K. 868

Václav Holčák, V. K. 131

85 let:

Václav Holčák, V. K. 101

91 let:

Josef Belháč, V. K. 179

Marie Kubicová, V. K. 721

92 let:

Anna Drozdová, V. K. 31

(t. č. Domov pro seniory Karolinka)

94 let:

Jindřiška Koňářiková, V. K. 217

Vlasta Bastlová, V. K. 343

96 let:

Ludmila Holčáková, V. K. 178

Všem srdečně blahopřejeme

Oprava farního kostela Panny Marie Sněžné

Letos na jaře se naplno rozběhla příprava projektu na opravu kostela, která zahrnuje výměnu veškerých šindelů (opláštění a střecha), opravu věžičky, generální opravu varhan a novou podlahu na kůru. Na tento projekt bylo v červnu požádáno farností Velké Karlovice o grant v programu **CZ06 - Kulturní dědictví a současné umění** financovaného z EHP fondů 2009 - 2014 pro programovou oblast č. 16 - „Zachování a revitalizace kulturního dědictví“, kde spoluúčast vlastníka, tedy farnosti, je 20%. Partnerem projektu je Arcibiskupství olomoucké a Obec Velké Karlovice.

Aby bylo možné, co nejdříve projekt zpracovat byli pozváni geodeti, aby zaměřili celý objekt kostela, jak samotnou plochu opláštění, tak vynesení všech potřebných výšek. Projektantem, Ing. Kolmačkou, byl přizván znalec v oboru dřevěných konstrukcí pan Ing. Starosta, aby lépe posoudil veškeré dřevěné prvky. Pro zhodnocení stavu kostelní věžičky byla použita plošina, pomocí které byly zároveň zblízka zkontrolovány šindele. Bylo zjištěno, že střešní šindele jsou ve velice špatném stavu a je potřeba je co nejdříve vyměnit. Na některých místech už jsou dokonce ve střeše díry, hlavně v úžlabinách, kde zatečení brání pouze lepenka. Takže bez ohledu na EHP fondy bude muset farnost střechu nejpозději příští rok celou opravit. Památkáři z Národního památkového ústavu požadují na všechny dotčené dřevěné prvky jedlové dřevo, a to z důvodu vyšší trvanlivosti, ale i proto, že v minulosti byla použita hlavně jedle. Celý projekt je nachystán tak, aby v případě neschválení grantu z EHP fondů, mohla být alespoň střecha samostatně opravena. Na všechny tyto práce bude muset být provedeno výběrové řízení. Na varhany je již organologem z Olomoucké arcidiecéze zpracována zadávací dokumentace.

Darovat finanční obnos církvi lze buď osobně na farním úřadě, nebo přispět na účet (více informací jak přispět lze najít na stránkách farnosti www.farnostvelkekarlovice.mablog.eu v záložce Kontakt). Dar církvi si lze odepsat z daně z příjmu, proto i církve v případě potřeby vydává potvrzení o daru.

Čeká nás ještě spousta práce a vyřizování, ale budeme doufat a modlit se za zdárnou realizaci opravy našeho krásného kostelíčka.

Anna Špalková

Program IC Zvonice

- 4.10.- 25.11 výstava akad. malíře Františka Peňáze
- 9.11.2014 Svatomartinský vínš Josefu Lažovi v 16 hodin
- 15.11.2014 Čaj o čtvrté s Drahuškou Míčkovou
- 29.11.2014 ve 14 hodin vernisáž výstavy Vyšívání jehlou a dlátem
- 29.11.2014 v 16.30 Flair - koncert nově vzniklé nadžánrové kapely Jana Rokyty ml.
- 14.12. 2014 Pečení perníčků
- 28.12.2014 ve 14 a 16 hodin Vánoční zpívání s CM Soláň

Karlovské muzeum

pokračuje v celoročním programu k 300. výročí založení Velkých Karlovic výstavou „Moje Karlovice“.

Fotografická výstava žáků ZŠ Velké Karlovice nám představí Karlovice jejich očima. Vernisáž výstavy 25.10. 2014 v 15 hodin u Karlovského muzea.

Vánoční náladu nám navodí Kateřinský jarmark v neděli 23. 11. 2014, který se bude konat u Karlovského muzea. Areál provoní vánočním punčem, medovinou, pečivem a různými dobrotami z Valašska.

Adventní věnce si návštěvníci nazdobí dle svého umění, setkají se s bájnými Luckami, k dobré pohodě zahrají cimbálové muziky.

8. listopadu v 18 hodin bude v kinosále U Potockých koncert Jaromíra Nohavici. Předprodej vstupenek v informačním centru v sobotu 1.11. 2014 od 9 hodin. Maximálně 4 lístky na osobu vzhledem k omezené kapacitě sálu. Vstupné Kč 300,-

Cestování je pro každého velká změna. Pro starší jsou to obtížné chvíle, bojují s teplotními výkyvy, se společností, kterou znali, či znají. Někteří se potýkají se zdravotními problémy a s pocitem, že už to nezvládnou sami. Avšak zeleň přírody léčí, proto jsme se během letních dnů vydali s obyvateli našeho „Domečku“ (tj. charitního Domu pokojného stáří v Novém Hrozenkově) na dva výlety. Podívali jsme se do rozkvetlé Lušové a do opraveného kostela v Novém Hrozenkově. Malou ukázkou z výletu ke kapličky v Lušové je článek pana Důjky, který najdete níže.

Nejen výlety však můžou potkat naše uživatele. Po celý letošní rok pořádáme v prostorách Domu pokojného stáří výstavy fotografií z cest. Bývají umístěny v přízemí DPS, vstup je pro veřejnost zdarma. Návštěvník se zatím mohl okem fotografie podívat na Ukrajinu, zvláště na Krym, a do Nepálu. V srpnu a září proběhla 3. výstava fotografií „Indie v barvách“. Výstavu zahájil v pátek 15. srpna přednáškou o svých zážitcích z pobytu v Indii pan Jaroslav Chrástský. Strávil tam rok v Davangare, kde učil v Salesiánské škole.

Bc. Dana Haferníková, sociální pracovnice DPS

Jak jsme jeli ke kapličky

Na přání jedné dívky jsem se zúčastnil výletu ke kapličky do údolí Lušová. Ona dívka mě vzala na vozičku do vzdálenosti cca 1,5 km a zpět. Tvrdila mně neustále, že to není namáhavé, ale skutečnost byla asi jiná. Jsem jí za to vděčný, neboť po cestě bylo neustále na co se dívat. Pohled do zelena totiž neuklidňuje jen krávy, ale i lidi. Byl jsem tedy uklidněn.

Mariánské zpěvy u kapličky mně pozvedly náladu. Setkání s dvěma známými nedaleko od kapličky bylo milé. Obě dámy tu byly na brigádě, pomáhaly se senem.

Na zpáteční cestě do „Domečku“ ona dívka neustále trhala větve lipového květu. Kladla mně je na klín, takže jsem byl i já trochu užitečný.

Foto: Cestovatelské léto - výlet Lušová, vpravo p. Důjka

Emil Důjka, obyvatel Domu pokojného stáří

Je dobré konat poutě

Člověk má různé důvody pro vykonání pouti. Někdo jde, aby navštívil nové místo, někdo aby potkal sousedy, přátele, známé, někdo aby potkal Boha. Nejlepší je, když se dají skloubit všechny tyto důvody dohromady. A to se nám, myslím, podařilo na pouti na Svatý kopeček u Olomouce, kam se ve čtvrtek 18. září podívali naši spoluobčané prostřednictvím Charity Nový Hrozenkov.

Marcela Cholevíková, sociální pracovnice Charity

Zahradní slavnost v Charitě

Začátkem září si v charitním „Domečku“ (Domě pokojného stáří) vždycky vzpomeneme, že je vhodný čas na konec léta uspořádat poslední velké společné posezení pod širým nebem - naši Zahradní slavnost.

Na pátek odpoledne 5. září jsme tedy pozvali obyvatele charitních domů v Novém Hrozenkově i v Halenkově a jejich blízké, aby přišli s námi chvíli posedět a pobavit se v zeleni a při muzice.

Počasí bylo krásné, bylo teplo a zahrada za hrozenkovskou Charitou se zcela zaplnila účastníky slavnosti a účinkujícími. Bylo připraveno různorodé občerstvení, a také špekáčky, opékané nad trnkovým dřevem. Pobavit nás přišli členové pěveckého sboru Hafera a folklórního souboru Ostrévka. Velmi se jim to povedlo, bylo stále na co se dívat a co poslouchat a tanečníci z Ostrévky provedli po travnatém parketu v tanci i mnohé z diváků.

Rozešli jsme se, až když slunce zapadlo za Palůch a začalo být chladnavo. A jeden z obyvatel domu si nechal na rozlúčku zahrát tu krásnou písničku „Když jsem šel z Hradiště“, takže se nám šlo moc dobře domů.

Dana Žáková

Charita Nový Hrozenkov - Sociální poradenství

Charita Nový Hrozenkov poskytuje v rámci svých sociálních služeb „Základní sociální poradenství“ v rozsahu těchto úkonů:

- poskytnutí informace směřující k řešení nepříznivé sociální situace prostřednictvím sociální služby
- poskytnutí informace o možnostech výběru druhu sociálních služeb a o jiných formách pomoci, např. o dávkách sociální péče
- poskytnutí informace o základních právech a povinnostech osoby, zejména v souvislosti s poskytováním služeb
- poskytnutí informace o možnostech podpory členům rodiny v případech, kdy se spolupodílejí na péči o osobu blízkou

U každé naší služby, pokud Vám ji budeme poskytovat, zajišťujeme také pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí, tzn. pomoc při komunikaci v této oblasti a pomoc při vyřizování běžných záležitostí.

Informace Vám rády sdělí naše sociální pracovnice:

- v Charitní pečovatelské službě v Karolince, Nábřeží 175

- paní EVA SLOVÁČKOVÁ, tel. 571410087, 728324494

- provozní hodiny: Po - Pá 8:00 - 15:30, po domluvě i v jiný čas

- v Osobní asistenci v Karolince, Nábřeží 175

- paní MARCELA CHOLEVÍKOVÁ, DiS., tel. 571410087, 733685408

- provozní hodiny: Po - Pá 8:00 - 14:00, po domluvě i v jiný čas

- v Domě pokojného stáří, Nový Hrozenkov 124

- paní Bc. DANA HAFERNÍKOVÁ, tel. 571429676, 734435459

- provozní hodiny: Po - Pá 8:00 - 15:30, po domluvě i v jiný čas

Jsmo tu již více jak 20 let pro Vás. Pracovnice Charity Nový Hrozenkov

Je tomu neuvěřitelných 15 let, kdy jsem se po smrti mého otce, malíře Karla Hofmana, trvale přesunula z Prahy na Soláň. Kontakt jsem s domovem samozřejmě udržovala po celá léta. Rodiče a rodné Valašsko je silný magnet, ale je velký rozdíl jezdit na pravidelné návštěvy, anebo zde trvale žít. Já se rozhodla otevřít dům a zahradu veřejnosti. Za těch 15 let jsem prožila období radosti, pohody a práce, které bylo a stále je neuvěřitelné. Ta se střídala s dramatickými zimními obdobími, kdy byl mým nejbližším přítelem pes Baron a nepřítelem lopata, sníh, mlha a zvěje. Byly dny, kdy nebylo vidět na krok. Mnohokrát jsem si říkala: dost, vrať se do civilizace za přáteli, kulturou, na kterou jsem za těch 40 let v Praze byla zvyklá. Pak jsem si vzpomněla na svého otce - bojovníka, a řekla si: děvuchu, vydrž! Návštěvnost vzrostla, galerie slouží lidem pro radost i duševní uspokojení, které jim dává její náplň i krása výjimečného místa. Za těch 15 let proběhla spousta výstav, došlo ke změnám uvnitř budov. Z hospodářské budovy je nyní trvalá expozice mé keramiky a obrazová část mého syna Ondřeje. Z ateliéru mého otce vznikla trvalá expozice jeho obrazů a zbytek tvoří čtyřikrát v roce měnící se prodejní výstava.

V letošním jubilejním roce se dům rozezněl nejtýpovějším valašským nástrojem - cimbálem. Nebylo to poprvé. Při různých vernisážích nebo svatebních obřadech cimbál obvykle nechybí. Ale letos to bylo přece jen trochu jinak. Na Soláni totiž probíhal 5. ročník cimbálových kurzů a 10. ročník od jejich založení paní Růžnou Dědkou. Celý dům se stal dějištěm a učebnou zároveň. Rozezněl se těmi výjimečnými strunami, které spolu se sluncem souzněly tou nejkrásnější soláňskou písní. Závěrečný koncert v malém zahradním amfiteátru dopadl na výbornou. Zahrada byla plná dětí, rodičů i prarodičů a hostů. Byla to dokonalá tečka k 15. výročí Malířských cest kolem Soláně, které byly letos opravdu mimořádné. O těch vám ale poví víc jejich zakladatel Dalibor Malina.

Marcela Vajceová - Hofmanová

Patnácté Malířské cesty kolem Soláně

Program půlročních Malířských cest, které se konaly v závěru června letošního roku, se nesl v tradičním a osvědčeném duchu putování za uměním (tentokrát však nejen výtvarným) vzhůru do kopců. V jednom odpoledni, na známých místech - v Ateliéru U Hofmanů, ve Zvonici na Soláni a v Karlovském muzeu, se tentokrát potkalo pět malířů a jeden sochař. Všechno začalo ve vyhledávaném prostředí přírodního amfiteátru v zahradě a ateliéru Karla Hofmana, kde se představil kresbou sám jeho někdejší majitel a keramikou jeho dcera Marcela Vajceová. Jako by znovu, a právě při významném výročí pro Cesty, mělo být připomenuto, odkud veškeré malířství bere sílu a energii, v čem je jeho základ. A tak, jak to vždycky Mistr ze Soláně říkal nahlas a důrazně, tentokrát už za něj hovořily jeho vybrané kresby, které konfrontovány s drobnými olejomalbami potvrzovaly oprávněnost jeho, ale i obecně platného malířského axiomu: kresba tvoří základ malby. Marcela, malířova dcera, nynější majitelka ateliéru a organizátorka řady akcí na Soláni, vystavila své keramické práce plné invence a nápaditosti, odkazů k historii i podstatným lidským záležitostem. Inspirovány realitou, i tou valašskou, sny, představami a fantaziemi, připomněly znovu talent umělkyně. Je jen škoda, že její práce překrýval stín nostalgie z faktu, že se osobitá umělkyně ze Soláně živé aktivní tvorby už vzdala. Venku, v amfiteátru, na pozadí krásného horizontu horské linie Javorníků si pak návštěvníci připomněli v nástinu historii Malířských cest, jejich smysl a význam pro současné kulturní dění na Valašsku.

M. Vajceová a D. Malina u Hofmanů na Soláni

Na Zvonici vystavoval své krajiny a kytice Zlínský malíř, žák Hofmanův, Břetislav Polišenský. Vedle krajiny Zlínska a Uherskohradištska ho vždycky přitahovala také valašská krajina. Galerijní prostory Zvonice se při výstavě rozzářily umělcovým dynamickým pojetím práce s barvami, originálními a působivými kyticemi, odvážným a uvolněným rukopisem krajin. Poněkud pozapomínaný malíř se znovu připomněl eruptivní malbou a vzácně intenzivním citovým vztahem k zobrazovaným motivům.

Součástí programu Cest na Zvonici bylo uvedení realizovaného projektu s podporou evropského grantu, jedenácti sborníků Edice Soláň, populárně odborného zaměření k historii, umění, flóře a fauně Soláně a jeho okolí. Do tradičního výtvarného programu tak vstoupila událost literární. Soubor prací 15 autorů, vydaných Sdružením pro rozvoj Soláně, navazuje na knihu Kulturní dědictví Soláně a jeho okolí, vydanou v roce 2012. Je ojedinělou prací skupiny odborníků zabývajících se historií a současností Valašska, tentokrát však ve spolupráci se slovenskými partnery z oblasti Kysuc, jejichž práce a zvolená témata skvěle

rozšiřují a poukazují na blízkost a příbuznost kultur v příhraniční moravsko-slovenské oblasti. Česko-slovenská společná aktivita na aktualizaci někdejších vzájemných kontaktů a jejich současném obohacování je dobrou perspektivou pro budoucnost kulturního dění v celé oblasti Valašska a západního Slovenska. Ukazuje také, že občanské Sdružení pro rozvoj Soláně přesahuje svým vlivem a významem regionální charakter a zasahuje zcela originálním a kvalitním způsobem do širokého kontextu současné kultury na Moravě i v Čechách.

Závěrečným programem 15. Malířských cest bylo otevření dvou pozoruhodných výstav v prostorách Karlovského muzea. Prvotní bezprostřední a pozitivní ohlas vyvolala reprezentativní výstava čtyř malířů ze Soláně – Františka Podešvy, Jana Kobzáně, Aloise Schneiderky a Karla Hofmana – malířů, kteří se stali rozhodujícími inspirátory celé, dnes již tradiční akce Malířských cest. Vystavovaná díla, zapůjčená vesměs z moravských galerií a institucí, znovu potvrdila velikost umělců, kteří celá desetiletí žili nad Velkými Karlovicemi na Soláni, vnesli do umění vznikajícího v tomto prostředí kus evropského ducha moderní výtvarné tvorby, Valašsko důstojně reprezentovali a proslavili.

V komorním prostředí výstavních prostor Karlovského muzea, v přízemí postranního objektu, iniciovala Marcela Vajceová - Hofmanová výstavu drobnějších žánrových a přípravných sochařských prací k větším projektům nedávno zemřelého akademického sochaře Josefa Vajce. Vystavené práce doplnily impozantně působící fotografické zvětšeniny sochařských detailů, které umocnily celkový dojem elegance a suverenity projevu pražského sochaře s úzkým vztahem k Valašsku, umělce známého například z Hradčanského náměstí u Pražského hradu, kde stojí jeho sochařská realizace astronomů Johanna Keplera a Tychona Brahe a zvětšená replika Španielova modelu T.G.Masaryka, na které pracoval společně se sochařem J.Bartošem. Malířské cesty se tak opět staly příležitostí, tak jak tomu bylo už mnohokrát, ke konfrontaci umění vznikajícího u nás, v našem kraji, s uměním odkazujícím a zasahujícím svými významy do širšího, i mezinárodního prostoru. Také tato skutečnost přitahuje pozornost stále se zvyšujícího počtu návštěvníků na Malířských cestách, potvrzuje oprávněnost a smysl jejich pořádání.

Dalibor Malina

V listopadu letošního roku si připomeneme jednu z nejsmutnějších kapitol v novodobých dějinách naší obce, od které uplyne 70 let. Je spojena s podzimem roku 1944, kdy na Valašsku došlo k rozsáhlému tažení nacistického okupačního aparátu proti partyzánskému oddílu Jana Žižky, který po potlačení povstání na Slovensku začal operovat v našich horách, jeho pomocníkům a podporovatelům, k nimž patřili čtyři naši mladí muži: krejčí Bohumil Jakeš (34 let), obchodník Dobromil Kovář (31 let), řezník Oldřich Kyslinger (32 let) a učitel Josef Tomšů (23 let). Moji rodiče na události roku 1944 často vzpomněli. Uváděli, že 5. listopadu byla neděle a že se v hotelu U Prexlů (dnes restaurace U Muzea) konala hodová zábava, které se také účastnili. Na ní se sešlo několik mladých lidí, bylo veselo. Mezi hosty hotelu byl i Oldřich Kyslinger. I když také zpíval, byl neklidný, hovořil o své návštěvě Ostravy, zmínil zradu. Když předčasně hodovou zábavu opouštěl, pronesl prý větu: „Ogaři, je zle!“ A zle skutečně bylo.

Dobromil Kovář s chotí Boženou 1943

V pondělí 6. listopadu, v den, kdy několik odvážných občanů Čeladné na místním hřbitově pietně pochovávalo poručíka Jána Ušiaka, třicetiletého velitele partyzánské oddílu Jana Žižky, který se při zatýkání 3. listopadu ve stavení řezníka Machandry v Čeladné, kde ležel s těžkým zraněním, sám zastřelil, se v naší obci objevilo zatýkácké komando. V Archivu bezpečnostních složek v Praze jsou uloženy archiválie, z nichž lze zjistit, vyčíst, že ZbV Komando, jehož cílem bylo zničit odbojovou činnost v naší obci, vedl SS - Obersturmführer Hans (Jan) Wienecke, nar. 4. 6. 1909 v Gothe, vrchní asistent krim. gestapa v Ostravě, Jihlavě a v Olomouci, a jeho zástupce SS - Obersturmführer Hermann Aust, bez data narození. Zatčením našich sedmi chlapců byl pak pověřen příslušník gestapa Josef Koch. V archiváliích vsetinského archivu lze o tomto muži mimo jiné zjistit, že zmíněný Josef Koch nebyl Němec, ale Čech, vlastním jménem Josef Kuchař, který se narodil 27. března 1908 v Brně. Byl českým četníkem a do 30. 6. 1941 sloužil na četnické stanici ve Valašském Meziříčí. Nejdříve se stal konfidentem gestapa a 1. 7. 1941 přešel do jeho služeb jako SS - Scharführer ve Vsetíně do dubna 1943, následně ve Zlíně a v Brně. Byl 172 cm vysoké postavy, bledého podlouhlého obličej, blond. Byl mimořádně krutý, sám se podílel na umučení a týrání 80 obětí. Po osvobození se mu podařilo přesídlit do Západního Německa, kde působil jako bankovní úředník v Nürnbergu. Zemřel mimo vlast. Za zločiny, které spáchal, nebyl nikdy stíhán.

Josef Koch - alias Josef Kuchař - vedl osudného 6. listopadu 1944 komando, které hned po ránu začalo se zatýkáním. Zatčení byli ještě bratři Josef a Jiří Janíkoví a Antonín Surovčák, celkem 6 mužů.

V rodinném archivu pana učitele Jana Drozda uchovávají vzpomínku na dědečka Jindřicha Šindeláře, kterého gestapáci vyzvali, aby je zavedl ke stavení rodiny Vašutovy za kostelem, kde Oldřich Kyslinger bydlel. Pan Jindřich Šindelář je vedl zadem za hospodou přes louku proti oknu kuchyně, kde se Oldřich Kyslinger zdržoval, aby ten mohl případně ještě uprchnout. Neuprchl, byl zatčen.

V Archivu bezpečnostních složek v Praze je uložen materiál, signatura 52-1-508, kde jsou zaznamenány výpovědi zaměstnanců gestapa a SD a kde je na straně 23 popsáno, jak se gestapo dozvědělo o spolupráci Oldřicha Kyslingera s partyzány oddílu Jana Žižky z Trocnova. Z tohoto materiálu budu citovat v příštím pokračování, dnes upřednostním cenné vyprávění svědkyně zatýkání Oldřicha Kyslingera.

Na 6. listopad roku 1944 si uchovala vzpomínku paní učitelka Anna Pokorná. Bylo jí tenkrát osm let.

„Když k nám přes louku proti oknu kuchyně pan Šindelář pomalu vedl příslušníky gestapa, rodiče a Oldřich Kyslinger snídali. Nikoho z nich nenapadlo podívat se ven. Snad to tak bylo dobře...“

Bylo ještě šero a my děti jsme ležely v posteli, když jsme uslyšely z kuchyně cizí mužské hlasy. V té chvíli byl náš dům již obklopen několika muži. Maminka vběhla do našeho pokoje a přikázala nám, abychom nevstávaly a nevycházely ven. Bály jsme se. Pak maminka utíkala do ložnice, kde měl Oldřich Kyslinger ve skříni balík s léky a obvazy a snažila se jej vyhodit z okna ven. Už se jí to ale nepodařilo, protože pod oknem stál muž ze zatýkáckého komanda.

Při zatýkání Oldřich Kyslinger stále opakoval, ať nám nikomu neubližují, že rodiče o ničem nevědí. Po nějakém čase k nám příslušníci gestapa přišli znovu. Šli pro zbraň, kterou měl zatčený ukrytou u nás na půdě za trámem. Šli najisto. Potom několikrát po mamince žádali, aby jim dala jídlo pro Oldřicha Kyslingera. Myslím si, že všechno, co jim maminka dala, si nechali pro sebe. Od té doby chodívala spát oblečená, aby nebyla v nočním prádle, až ji přijdou zatknout.“

Po zatčení byli všichni muži odvezeni do hotelu Kratochvíl k prvovýslechu, po němž byli propuštěni Jiří Janík a Antonín Surovčák. Následně byli převezeni do služebny gestapa na Bílou, odkud se

Fotbalisté při utkání s Karolinkou v roce 1943

Zleva: Josef Janík, Bohumil Jakeš, Oldřich Kyslinger, Dobromil Kovář

podařilo uprchnout zatčenému Josefu Janíkovi. Jediným mužem ze sedmi zatčených v oněch smutných listopadových dnech, který byl zatčen mimo naši obec, byl učitel Josef Tomšů. Prvním ranním vlakem odjel toho osudného 6. listopadu do Lužné u Vsetína, kde učil. Snad byla snaha jej před zatčením varovat, která se ale nezdařila, a tak byl Josef Tomšů ve škole v Lužné také zatčen. Některé prameny uvádějí, že to bylo v pondělí 6. listopadu odpoledne, k nimž patří obecní i školní kronika (obě jsou k nahlédnutí ve vsetínském archivu), jiné naopak uvádějí, že se tak stalo až v úterý 7. listopadu. K těm patří např. Osobní výkaz Josefa Tomšů, v němž je napsáno, že ve škole v Lužné učil do 7. 11. 1944, kdy byl zatčen gestapem. Datum 7. listopad je uvedeno i v žádosti pana Františka Tomšů, otce, který se dne 30. července 1945 obrátil na Ministerstvo národní obrany v Praze, aby požádal o udělení vyznamenání Josefu Tomšů „In memoriam“. K této žádosti je připojeno i potvrzení, které vypracoval a podepsal na Úřadu okresního národního výboru ve Vsetíně prozatímní velitel stanice SNB, štábní strážmistr Pospíšil. V něm je také uvedeno, že Josef Tomšů byl ve škole v Lužné zatčen až v úterý 7. 11. 1944. (Oba doklady, jejich kopie, jsem získala od Vojenského ústředního archivu v Praze 23. června 2014.)

Vrátím se ještě k zápisu, který do školní kroniky školy v Lužné u Vsetína napsal její ředitel Břetislav Vařeka. V zápisu školního roku 1944/45 na straně 98 napsal: „Dne 6. listopadu vzat do vazby říšskou policií pro spolupráci s partyzány učitel Josef Tomšů. Byl odvezen neznámo kam. Na jeho místo přikázána učitelka Božena Pojonková z Val. Polanky.“

Do dnešního dne se mně nepodařilo stoprocentně zjistit, kdy byl učitel Josef Tomšů zatčen. Přes veškerou snahu jsem nezjistila ani to, kam byl po zatčení odvezen. Byly to Karlovice, Bílá, Vsetín? Domnívám se, že O. Kyslinger, B. Jakeš a J. Tomšů byli přes Ostravu nakonec převezeni do Brna, kde si první dva vyslechli rozsudek trestu smrti a Josef Tomšů trest deportace do koncentračního tábora Flossenbürg v Bavorsku s doložkou „Návrat nežádoucí“. S největší pravděpodobností si rozsudky vyslechli v budově dnešní právnické fakulty. V létě jsem se do Brna rozjela. Ve vstupní hale fakulty je umístěna pamětní deska, na které je uvedeno, že v letech 1940 -

Dobromil Kovář vojín 1933

1945 v budově bylo sídlo gestapa. Tři výše uvedení muži zahynuli v zimě roku 1945, do naší obce se již nevrátili. Jediný ze zatčených 6. listopadu 1944, kdo neopustil náš kraj, byl obchodník Dobromil Kovář. Gestapo jej věznilo 17 dnů, aby jej 23. listopadu pro výstrahu všem popravilo na rozcestí Soláň. K exekuci vybralo vzrostlý jasan, který stál před domem čp. 451, v němž Dobromil Kovář bydlel s rodinou a v němž měl obchod. V květnu 1965 vydal Svaz protifašistických bojovníků, místní organizace ve Velkých Karlovicích, drobnou publikaci „Velké Karlovice v letech 1939 - 1945“, kterou zredigoval Jindřich Duda, ředitel naší základní školy, úvodní slovo napsala spisovatelka Marie Podešvová, obálku knihy navrhl akademický malíř Ilja Hartinger. V ní je na straně 23 uvedeno následující: „Dobromil Kovář byl dne 23. 11. 1944 veřejně popraven oběšením ve Vel. Karlovicích před svým obchodem. Po 10. hodině přivezlo auto Kováře, starostu obce (v letech 1944 - 1945 jím byl Miroslav Tetter, ředitel školy v Podřatém) a gestapácký doprovod do hostince U Šindeláře. Tam Kovářovi přečetli ortel, že pro intenzivní podporu partyzánů je odsouzen k trestu smrti provazem. Kovář nepromluvil ani slovo, vyslechl rozsudek klidně a pozdravil starostu obce, který odmítl asistovat jako starosta při popravě. Po přečtení rozsudku vyvedli svázaného Kováře na křižovatku silnic „u kostela“ k jasanu, kam již dříve jakýsi odsouzenec, podle podoby Žid, položil bednu a připravil měkký drát jako oprátku na silnou větev...“ Na straně 24 výše uvedené drobné publikace, která je k nahlédnutí v naší místní knihovně, se dále uvádí, že exekuce proběhla krátce po poledni, že Dobromil Kovář byl značně pohublý, na prsou měl ceduli s nápisem: „Podporoval jsem bandity“. Místo poprav bylo hlídáno 24 hodin, pak Dobromila Kováře odvezli do ostravského krematoria.

V naší obci zavládl strach, jak říkali moji rodiče a jak mi potvrdil i bratr Oldřicha Kyslingera (roč. 1927), který žije ve Vsetíně na Rybníkách. Přece se ale našlo několik statečných a odvážných lidí, kteří se na křižovatku „u kostela“ přišli poklonit Dobromilu Kovářovi. Byl mezi nimi například řídící učitel Metoděj Dušek (1888 - 1955).

Po osvobození (snad 9. května 1945) byl jasan pokácen. Na jeho místě byl vybudován pomníček. Měl kamennou podsadu, na ní stál kus kmene onoho jasanu s pamětní deskou. Byl oplocený nízkým drátěným plotkem a zdobil jej keř bezu. Na křižovatce „u kostela“ stál do roku 1973, kdy byla křižovatka asanována. Podsada byla zrušena, kmen jasanu byl uložen do depozitáře našeho muzea (jeho další osud mi není znám) a deska byla umístěna na zeď domu čp. 451, vpravo od dveří vedoucích do obchodu s potravinami, kde je doposud.

Pokračování příště.

(Fotografie jsou použity z archivu dcery Dobromily Mandulové)

Marie Mikulcová

Místo poprav Dobromila Kováře s pomníčkem

1886 - 1957

Zakladatel novodobé kroniky obce Velké Karlovice

Kronika (slovo je řeckého původu) znamená chronologický zápis, vyprávění o historických událostech a jejich časové posloupnosti bez snahy o proniknutí k hlubší příčinné souvislosti. V naší zemi je kronika vnímána jako historický pramen obvyklý zvláště v období raného a vrcholného feudalismu v Čechách (například Kosmas, Dalimil, Václav Hájek z Libočan – nejznámější autoři kronik). K nejcenějším kronikám patří v současnosti kroniky obecní (též pamětní obecní knihy), soustavné záznamy o významných událostech ve městech a obcích, které jsou vedeny u každého obecního či městského úřadu pověřeným nebo odborným kronikářem. Obdobnou povahu mají školní kroniky, kroniky podniků a zájmových organizací. Časem se všechny kroniky stávají cenným písemným pramenem pro badatele.

Založení novodobé kroniky obce Velké Karlovice je spojeno se jménem pana učitele Antonína Zelenky.

Antonín Zelenka se narodil 24. července 1886 v Malíkovcích na Kladensku jako nejstarší z jedenácti dětí řídícího učitele Petra Zelenky a jeho ženy Anny (rozené Kurkové). Po studiích na Amerlingově učitelském ústavu v Praze našel své první místo ve Velkých Karlovicích (škola v Podřatém) v roce 1905. Zde působil několik let, během nichž se seznámil a posléze oženil s dcerou řídícího učitele Karla Duška Marií, která byla učitelkou ručních prací. Spolu odešli na další působiště do Růžďky, kde se jim narodil syn Zdeněk. Tam je zastihl rok 1914 a vypuknutí první světové války. Antonín Zelenka narukoval na ruskou frontu, ale brzy se i s celou jednotkou dostal do zajetí. Po určitých peripetiích v zajateckých lágrech začal pracovat pro ruského podnikatele německého původu Keleman na západní Sibiři. Ve firmě, která vlastnila mlýny a obchodovala s obilím, se stal nakonec prokuristou. Po revoluci pan velkoobchodník Keleman obstaral „Antonovi“ (Antonínu Zelenkovi) pas pro emigraci do Číny, kam hodlal sám odjet, ale ten dal přednost rodícím se legiím a se třemi spolupracovníky – Čechy se přes Petropavlovsk dostal na západ a stihl ještě bitvy u Zborova i Bachmače. Antonín Zelenka byl účasten ovládnutí Magistrály i poslední cesty do Vladivostoku, odkud roku 1920 americkou válečnou lodí Edellyn kolem světa (Havajské ostrovy, Panama, Atlantik, Gibraltar, Středozemní moře, Terst) se konečně dostal domů.

Dalším působištěm i bydlištěm Antonína Zelenky se stala Moravská Ostrava. Zde získal učitelské místo na chlapecké obecní škole v Přívoze. Po několika letech byl jmenován ředitelem. Postihlo jej i osobní neštěstí, když roku 1928 tragicky zemřeli jeho syn i manželka. Po několika letech začal opět dojíždět na dovolenou do Velkých Karlovic. Zde se seznámil se svou budoucí druhou manželkou Anastázií Petřivalskou, se kterou se v roce 1933 oženil. S ní měl dceru Elenu (nar. 1937) a syna Milana (nar. 1944). V Ostravě byl činný i veřejně. Byl členem městské rady, řídil ve městě školství a kulturu, z jeho podnětu vznikla Umělecká cena města Ostravy, určená hudebníkům, literátům a výtvarníkům z Ostravska. Okupace ji ale zlikvidovala. Ovlivnila i Antonína Zelenku. Byl propuštěn a penzionován. Mnozí členové městské rady, jeho kolegové, byli zatčeni gestapem a někteří i popraveni. A tak nezbývalo, než utéci z Ostravy. Manželka Antonína Zelenky vlastnila ve Velkých Karlovicích pozemek vhodný na stavbu rodinného domku, a proto rodina tam trvale přesídlila. Plánek na stavbu rodinného domu si Antonín Zelenka vypracoval sám a v letech 1940 -1941 postavil hezkou zajímavou vilku nedaleko zastávky ČSD. Po skončení války se na československých školách objevil nový předmět – ruský jazyk. Antonín Zelenka byl požádán, aby se na tehdejší karlovické střední škole ujal výuky ruštiny, což přijal. A zapojil se též do kulturní práce. Z popudu karlovických učitelů vznikla roku 1946 kulturní revue Dolina Urgatina, která vycházela několik let (4 ročníky) a v jejímž redakčním kruhu byl i Antonín Zelenka. Podílel se i na kronikářské práci. Založil obecní kroniku Velkých Karlovic (1945) a vedl ji jedenáct let. Ke spolupráci na vedení kroniky vyzval i mladého malíře Ilju Hartingera, který ji přijal, jako i amatérského malíře Josefa Vašíčku, který se na výzdobě obecní kroniky podílel řadu let.

Spolužáci se vítají ve Velkých Karlovicích

Antonín Zelenka v legionářské uniformě

Jeho život se uzavřel 6. srpna 1957. Ostatky Antonína Zelenky jsou uloženy na našem hřbitově.

V květnu roku 1947 (o Svatodušních svátcích) projížděl Velkými Karlovicemi ministr Jan Masaryk. Na křižovatce rozcestí Soláň se krátce zastavil, aby se pozdravil s místními obyvateli. Tuto událost zaznamenal Antonín Zelenka, v letech 1904 – 1905 spolužák Jana Masaryka, následujícími slovy: „Letos byly na Moravě svatodušní slavnosti a jejich část vzpomínkové oslavy čtyřicetiletého výročí zvolení profesora T. G. Masaryka poslancem za Valašsko do říšské rady ve Vídni. Přítomnost jeho syna na těchto oslavách dodala lesku, srdečnosti a upřímnosti.“

Pan ministr přijel do Karlovic cestou do Nového Hrozenkova - Karolinina Huť, kde Osvětová rada postavila proti nádražičku

pěkný pomníček prezidentu Osvoboditeli, dílo to akademického sochaře Bendy a architekta Hilgerta.

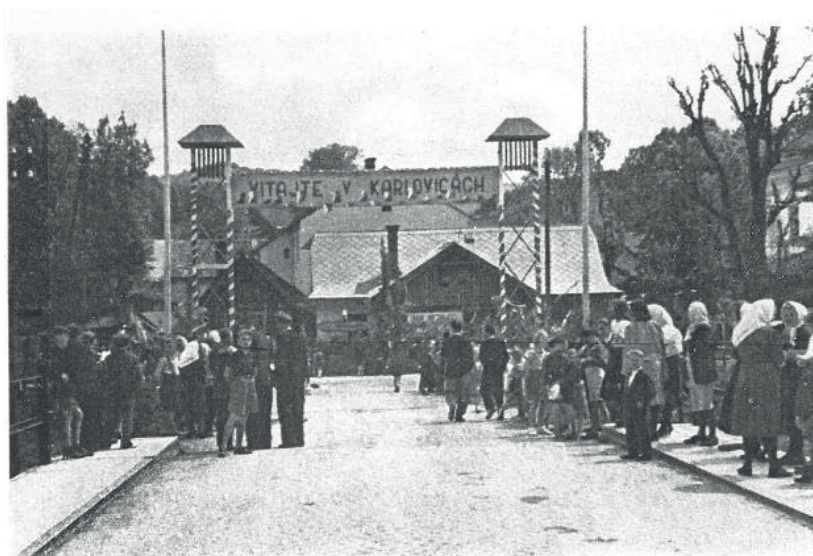
Na Soláni pod Čartákem byl očekáván představiteli vsetínského okresu, obcí Nového Hrozenkova a Karlovic, kde byl vítán starým valašským zvykem chlebem a solí. Příroda jákala, překrásné počasí přálo. Valašský lid nadšeně pozdravoval. Lidé stáli, seděli po obou stranách silnice. Pan ministr dojíždí zvolna na most do Karlovic, kde vítala ho slavobrána: VITAJTE V KARLOVICÍCH!

Průvod zastavil, pan ministr vystoupil a za karlovský lid byl pozdraven:

„Vítajte nám, pane ministře, v Karlovicích. Slýchali jsme Vás v době nesvobody z Londýna, Vaše slova se nesla s kopce na kopec, z kotáru do kotáru a všude dodávala nám naděje a víry, dodávala nám i síly proti nepříteli. V té důvěře v naše představitele a vůdce za hranicemi překonali jsme mnohá utrpení a příkoří, a vydrželi jsme. Slyšeli jsme Vás, nyní Vás chceme blíže vidět a opět slyšet. Děkujeme Vám za tu Vaši těžkou a zodpovědnou práci pro naši drahou republiku a k další práci pro nás všechny svobodné občany a celou republiku přejeme Vám po našem: Š č e s t í! Promiňte, že jsme si dovolili Vaši cestu přerušit.“

Pan ministr srdečně odpověděl na přivítání, zvláště když se vzájemně poznali spolužáci. Obrátil se k lidu karlovskému a žertem promluvil:

„Možná, že byste raději viděli déšť, místo mne. Byl bych zastavil i bez vyzvání, když Vás vidím tolik kolem mne. Cítím s Vámi, vidím, jak žár suší, ale příroda vždy vše zase nahradí. Vím, trpěli jste mnoho v těch horách, ale Váš hrdinský zápas s nepřítelem přinesl to nejsladší ovoce – jsme zase svobodni, jsme zase svoji. Jenom k této radosti je třeba vzájemné lásky, mějte se rádi, mezi sebou se můžete pohádat, poprat, je to zdravé, je to v chlapecké nátuře. Vzpomínal jsem na Vás často, na valašské hory, na ty lesy, neboť před první válkou býval jsem na Valašsku se svými rodiči a s celou naší rodinou jako doma, jako letní host.“

*Cesta ministra Jana Masaryka do Nového Hrozenkova dne 25. května 1947.
Vítání ve Velkých Karlovicích*

Stárneme, jenom já mládnu (při tom sňal klobouk s hlavy a na nebi prý se ukázala prasátka), jenom držte všichni svorně pohromadě.“

Za veselých zvuků hudby pohnul se průvod k Hrozenkovu“.

Citované z vlastivědného časopisu Horního Vsacka DOLINA URGATINA, ročník I- 4, rok 1947, strana 74.

Autorka textu děkuje touto cestou PaedDr. Milanu Zelenkovi za velkou pomoc při sestavení životopisu pana Antonína Zelenky a za fotodokumentaci, kterou jí poskytl z rodinného archivu.

Práce obecního kronikáře se neobejde bez pomoci spoluobčanů, proto touto cestou děkuji za spolupráci nadporučíku Bc. Václavu Bartoškovi, vedoucímu oddělení PČR Karolinka (policie), Michalu Tomkovi (sport), Jaromíru Vojvodíkovi a Radomíru Poláškově (hasiči), Sabině Petřekové

(pracovní úřad), Petře Třetinové (církvní zprávy) a Zuzaně Kysučanové (shromažďování informačních materiálů).

Marie Mikulcová

Orel

Dne 13. září jsme společně s KDU-ČSL a Dědictvím Velkých Karlovic pořádali sportovní den. V 9 hodin jsme se společně s duchovním rádcem Orla P. Petrem Dujkou účastnili mše svaté. Měli jsme zpočátku obavy z nepříznivého počasí, protože sportovní hry jsme již měli přichystané v lese, a tak jsme se i při mši svaté modlili za přízeň počasí. Po požehnání jsme společně s dětmi vyšli z kostela, směrem k pastoračnímu centru, kde byla registrace účastníků na společný závod, který byl rozdělen do třech kategorií a světe div se, počasí se začínalo lepšit a tak spolu s organizátory jsme byli moc rádi. Hned po zahájení mohly závody směle začít. Cíl a start jsme měli u vlakové zastávky, kde byl i přichystaný první úkol, hádanky. Závodníci, většinou děti, startovali po třech minutách a měřil se celkový čas plus body, které získali na jednotlivých zastaveních, například foukání balonků, ručkování po lanu, skládání kamenů, vědomostní soutěž, kde děti například hádaly šišky, květiny apod. Po závodu, následovalo vyhodnocení, odměny a diplomy. Mile nás překvapilo, že závodu se zúčastnili i tři dospělí, a tím akce získala na své atraktivnosti. Moc oceňujeme odvahu. Po závodu na děti za pěkného počasí čekal u pastoračního centra skákací hrad zapůjčený KDU-ČSL, za což mockrát děkujeme. Děkuji také všem lidem, kteří se na akci jakýmkoliv způsobem podíleli i Vlastimilu Váhalovi za sponzorský dar. Společná akce se nám vydařila a již dnes se těšíme na příště.

za Jednotu Orel Velké Karlovice starosta Josef Škrabánek

Je začátek roku 1999 a paní Marcela Vaiceová - Hofmanová, inspirovaná zkušenostmi přátel z Buchlovic, přichází na vedení nově vzniklého Sdružení pro rozvoj Soláně s myšlenkou uspořádat na Soláni soutěž sekáčů luk.

Myšlenky se okamžitě aktivně ujímá místopředseda sdružení, pan Karel Růčka, nájemce a ředitel hotelu Biocel a návrh následně schvaluje předseda sdružení pan Jiří Kotásek. Stačí jen získat souhlas majitele louky Jožky Korytáře, což nebyl žádný problém. Poslední pátek v měsíci červnu se tak na louce u Korytářů poprvé uskutečnila akce, která dostala název SEČENÍ LUK NA SOLÁNI.

Tento termín nebyl vybrán náhodou. Páteční podvečer předcházela a doposud tomu tak je, daleko větší kulturní události, jsou to Malířské cesty kolem Soláně, které také v tomto roce měly svou premiéru. Název Sečení luk na Soláni a termín akce se 15 let nezměnil, všechno ostatní ano.

Zatímco v prvních ročnících musel Karel Růčka, hlavní garant a organizátor akce přesvědčovat místní chlapy, aby přišli s kosou soutěžit, tak jsem k tomu přišel i já, nebo aspoň půjčili svou kosu jinému odvážlivci, v letošním roce se soutěže zúčastnilo 42 sekáčů a „sekaček“. Ze Soláně ani jeden! Buď jsou již „na pravdě boží“ nebo asi zlenivěli.

Kdo jsou dnešní účastníci?

Významným pravidelným účastníkem sečení je smíšené družstvo, dnes již z velké části krojované, ZÁKOPČANÉ z Hutiska. Jako velmi zdatní sekáči se každým rokem představují chlapi a děvčata z Velkých Karlovic, v některých letech vedení starostou obce, panem Miroslavem Koňáříkem. Pravidelnými účastníky jsou někteří „luftáci“ ze Soláně, krojovaní profíci ze Slovácka a rodinný tým, děda, tatínek a dva synové z Volar, z jižních Čech. V letošním roce o sekáče nebyla nouze.

Čím je soutěž zajímavá a i pro hosty přitažlivá?

Každý sekáč vyhrává, má totiž svou disciplínu, získává diplom, věčnou cenu, něco na zakousnutí a na zahřátí a je tam sranda. Sekáči sečou, hudba hraje, tanečníci tančí, kdo umí, ale i ti co neumí, zpívají.

Doprovodný kulturní program od prvního ročníku zajišťovaly a doposud nám zůstaly věrné, KARLOVJANKY, ženský pěvecký soubor z Karlovic. V průběhu uplynulých 15 let se v doprovodném kulturním programu vystřídal, podle dostupných záznamů, více jak 40 tanečních souborů, hudebních kapel všech žánrů, sólových zpěváků a divadelních umělců z celé Moravy.

Někteří se pravidelně vracejí a již dnes víme, že příště zase přijedou.

Hotel BIOCEL, později KOHINOR a dnes již hotel SOLÁN, již dávno není jediným sponzorem akce. Nechci zde vyjmenovávat všechny, kteří se na akci sponzorsky podíleli, ale ze Soláně jsou to především hotel Čarták a pan Josef Korytář.

Většina účastníků vždy tvrdí, že právě to letošní sečení bylo zase o něco veselejší jak to loňské. Tak nezapomeňte, že v 18 hodin, poslední červnový pátek v roce 2015 bude na Soláni SEČENÍ LUK. Nezapomeňte nakut kosu, připravit brúsek a dorazit na Soláň.

Moc se na vás těší vedení Sdružení pro rozvoj Soláně, jako hlavní soutěžní porotci, cěrky ze zvonice, které to všechno zajistí a zorganizují a já, průvodce pořadem. (1. foto: J. Halašta, P. Ptáček a J. Kotásek, 2. foto: Karlovjanky)

Jarda Halašta

Košť medu

Dne 16. 8. se v Karlovském muzeu konal 2. ročník koštu medu od místních včelařů.

Dodáno bylo 24 vzorků. K ochutnání byly také medové perníčky a návštěvníci mohli žvýknout vosk z víček. (Voskovým víčkem včely kryjí med v plástech).

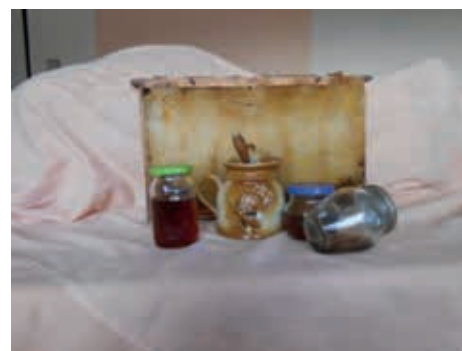
Podle návštěvníků byly nejlepší tyto vzorky:

- 1) 51 hlasů- Škorňa Josef, Léskové pod pralesem
- 2) 31 hlasů - ing. Vašut Vladimír, Jezerné
- 3) 17 hlasů- Vašek Libor, Miloňov

Odborná porota hodnotila takto:

- 1) 5 bodů - Uherková Ludmila, V. Karlovice u kostela
- 5 bodů - Mužík Petr, Jezerné
- 5 bodů - Herimanová Jitka, Volkov

- 2) 4 body - Kořínek Vladimír, Kuříčkov
- 4 body - Vašek Libor, Miloňov
- 3) 3 body - Podešva Václav, Tísňavy
- 3 body - ZO ČSV Velké Karlovice

Členové výboru děkují všem členům, kteří se pořádané akce zúčastnili. Děkujeme taky členům, kteří u akce asistovali: Rapant Vlastimil, Vašut Vladimír, Stavinoha Jan.

Majitelé nejlépe hodnocených medů budou odměněni malým dárkem na členské schůzi ZO, která se bude konat v listopadu tohoto roku.

Dotatečně budou odměněny i nejlepší medy z prvního ročníku koštování. 1) Kořínek Vladimír, Kuříčkov 2) Stoklasa Ludvík, Podtaté 3) Uherková Ludmila, V. K. u kostela.

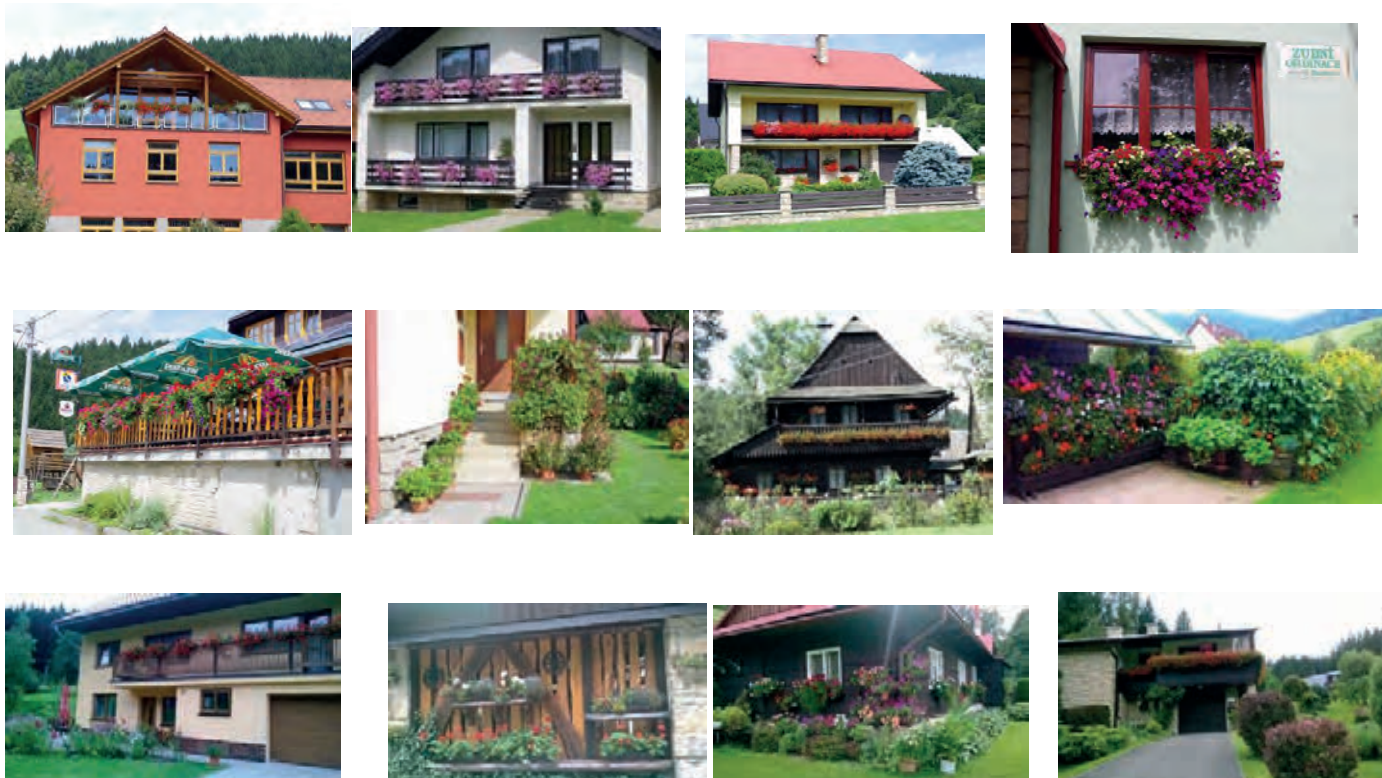
Ludmila Uherková

V tomto jubilejním roce dostaly kytky od deštivého počasí řádně zabrat. Jsme si vědomi, že ti, kteří měli své truhlíky a výsadby pod střechou, byli ve výhodě. Naše obec opět rozkvetla do krásy, co se úpravy domů a předzahrádek týče, snad aby se vyvážíla rozestavěnost mostů, komunikací a kanalizace v některých částech Karlovic. Příští rok už bude jistě všechno v naprostém pořádku, ke všeobecné spokojenosti. Letošní hektický rok, poznamenaný oslavami a prací s tím spojenou, se podepsal i na naší soutěži. Když byl čas, přišlo a nedalo se nic fotit, když bylo hezky, zase nebyl čas, a tak nás omluvte, že některé fotky jsou v tak nízké kvalitě, že se nedají publikovat. Rozhodli jsme se pro některé opakující se nepříznivé reakce soutěž letos ukončit, příští rok už se hodnotit nebude. Děkuji těm, kteří mi pomáhali, děkuji Vám všem, kteří se snažíte vytvářet hezké prostředí, jistě to neděláte pro úspěch v soutěži, ale z potřeby mít kolem sebe živou krásu.

Pořadí: **1. Miroslava Mizerová, 2. Jarmila Podešvová a Vlasta Kretíková, 3. Josef Borák (fojtství) a Marie Juračáková**

Čestná uznání (bez pořadí): Jarmila Jochcová, Restaurace Pod Pralesem, ZŠ (Milena Mikulová), Zdena Kořístková, Věra Jakešová, Marie Kovářová, Marcela Jochcová, zubní ordinace, Františka Janotová, Ludmila Šupáková, Irena Mužíková, Josef Holčák. Všem blahopřejeme a předáme malé ocenění na Obecním úřadě, datum bude včas oznámeno.

Jitka Ryplová

Oslavy 300 let Karlovic

Začátek září patřil oslavám 300 let Karlovic. Velkolepý program ve třech dnech nabídl dvě vernisáže, křest knihy Velké Karlovice 1714-2014, slavnostní otevření nového obecního úřadu v budově horní školy, velký průvod obcí k muzeu, folklorní festival dospělý a dětský, koncert skupiny Javory, slavnostní mši za Boží ochranu Karlovic a Karlovjanů, kterou celebroidl P. Jaroslav Batóg, SVD a doprovodné akce.

Počasí vyšlo naprosto ukázkově, je vidět, že si naše krásná a na historii bohatá obec zasloužila sluníčko.

J. R.

Otec Jaroslav, starosta, J. Vašut a p. Gášek

Hasičská stříkačka Stratílek z r. 1937

Soubor Javorníček z Hvozdnice

Dobrý den,
jsme občanské sdružení NA CESTĚ a provozujeme **Služby následné péče Mosty**. Obracíme se na vás ve věci spolupráce či nabídky naší služby pro vaše případné klienty/pacienty.

Cílové skupiny programu

Služba je určena pro dvě základní skupiny klientů/pacientů (věk 15 – 50):

1. Zavislí na návykových látkách (alkohol a nealkoholové drogy), kteří buď absolvovali rezidenční léčbu závislosti, nebo se rozhodli sami abstinovat.
2. Osoby s psychickým onemocněním, které potřebují podporu a pomoc k návratu do „běžného života“ (úzkostné poruchy, neurózy, poruchy příjmu potravy).

Průběh

- individuální poradenství/terapie (podle potřeby a osobního plánu každého účastníka programu)
- práce ve skupině (1x týdně – povinná)
- sociální poradenství (podle potřeb a požadavků účastníků)

Služba je ambulantní a je pro všechny zájemce, kteří jsou ochotni přistoupit na pravidla programu a mají možnost účastnit se pravidelně skupinového setkání. Z důvodu možného dojíždění klientů/pacientů je těžiště práce posunuto do podvečerních a večerních hodin.

Otevírací doba

Pondělí	12:00 – 20:00 (skupina - závislí)
Úterý	10:00 – 18:00
Středa	12:00 – 20:00 (skupina - neurózy)
Čtvrtek	10:00 – 18:00
Pátek	8:00 – 16:00

Nabízíme

- podporu v rozhodnutí abstinovat (posílení psychické a sociální odolnosti).
- pomoc při získání potřebných dovedností pro zvládnutí relapsu (včetně edukace).
- pomoc při zlepšení či získání sociálních dovedností k lepšímu fungování ve vztazích.
- praktickou pomoc při řešení dopadů závislosti nebo psychického onemocnění (uplatnění na trhu práce, řešení zadlužení, hospodaření s financemi atd.)

Veškeré odborné služby programu jsou bezplatné a přístupné všem osobám spadajícím do cílové skupiny. Odbornost je zajištěna týmem pracovníků, který tvoří psycholog a psychoterapeut, socioterapeuti, sociální pracovník a právník.

Místo konání

Služby následné péče MOSTY
Palackého 138
755 01 Vsetín
IČ: 70640548

Kontakty

Mgr. Ludmila Mácová, sociální pracovník
Mobil: 775 986 795
E-mail: ludmila.macova@np-mosty.cz

Mgr. Miriam Hurtová, vedoucí služby
Telefon: 571 412 164
Mobil: 775 677 887
E-mail: info@np-mosty.cz www.np-mosty.cz

Komplikuje vám vaše závislost život?

Chcete s tím něco dělat?

Abstinujete od návykových látek a potřebujete podporu?

Služby následné péče MOSTY

Pomoc pro bezpečný přechod od závislosti k abstinenci

- Práce ve skupině
- Terapie
- Poradenství
- Pomoc s konkrétními problémy

Telefon: 775 986 795

e-mail: info@np-mosty.cz
www.np-mosty.cz

Služba je zdarma

Občanské sdružení NA CESTĚ, Palackého 138, Vsetín

SŠ zemědělská a přírodovědná Rožnov pod Radhoštěm

4leté maturitní obory:

AGROPODNIKÁNÍ

zaměření: **Chov koní a zvířat**

EKOLOGIE A ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

zaměření: **Geoinformační systémy**

3letý učební obor:

ZEMĚDĚLEC - farmář

Den otevřených dveří – 28. a 29. 11. 2014

telefon: **571 654 392**

E-mail: info@szesro.cz ; <http://www.szesro.cz>

PALUBKY, OSB DESKY, FASÁDNÍ PROFILY PODLAHY, BRIKETY, LIŠTY, BARVY

DŘEVOPRODEJ

VELKÉ KARLOVICE - LESKOVÉ [areál Dolinka]

OTEVŘENO Po - Pá 7.30 - 16h, So - Ne dle tel. dohady

725 508 542

Delkos

Vše odpady, naše práce

VÝKUPNA KOVOVÉHO ODPADU HUTISKO - SOLANEC

• výkup autobaterií – 10 Kč/kg

- železo a barevné kovy vykoupieme za nejvyšší ceny
- vážíme na autováze do 40 t a digitální váze do 150 kg
- v případě většího množství po domluvě možnost individuálního přistavení kontejneru a následného odvozu

Otevírací doba:

Středa	8.00 – 16.00
Pátek	8.00 – 16.00
Sobota	8.00 – 13.00

**Najdete nás u fotbalového hřiště,
za sběrným dvorem**

tel. 601 388 880

www.delkos.cz

Dne 4. a 5. 10. 2014 se zúčastnil truck trialový team OGAŘI ve složení Roman Zeť, Jiří Jurečka a Josef Drozd s Jakubem Horákem trialového závodu v seriálu mistrovství České republiky v Jihlavě. Celému týmu se obzvláště dařilo, neboť na hodně promočeném terénu, místy i více jak metr hlubokém bahně, obsadili první a třetí místo v kategorii S3. Auto šlapalo výborně a těžký terén zvládalo na jedničku, stejně jako posádky samy. Vytčený cíl, vyhrát v tomto závodě, se jim podařilo splnit. Posádka Drozd, Horák se mohla radovat z prvenství. Druhá posádka tohoto auta Zeť, Jurečka skončila na třetím místě za svými největšími soupeři Bronislavem Ševčíkem a Oldřichem Vašutem, jedoucimi rovněž na vozidle PV3S.

Po druhém a třetím místě v Mohelnici a opět druhém a třetím v Kunštátě ukončila sezónu posádka Josef Drozd s Jakubem Horákem na celkovém čtvrtém místě v šampionátu České republiky a pátí skončili Roman Zeť a Jiří Jurečka.

Tohoto úspěchu si velmi ceníme, neboť jsme odjeli jen tři ze šesti závodů a konkurence zůstala i přesto za námi. Vyplatila se nám pečlivá repase celého trucku, kterou jsme dokončovali jako vždy až na poslední chvíli.

Ani největší naši příznivci (z Podtátého) nevěřili, že na závody do Mohelnice vůbec pojedeme. Chtěli bychom moc poděkovat všem našim sponzorům a hlavně těm z Velkých Karlovic, kteří nás v tomto adrenalinovém sportu podporují.

Posádka Roman Zeť a Jiří Jurečka

Roman Zeť

volejbalisté TJ Tatran

Volejbalisté TJ TATRAN Velké Karlovice zahájili novou volejbalovou sezónu 2014/2015 už první týden v září v tělocvičně naší ZŠ. Letos zahájili brzy, léto bohužel nepřálo, bylo deštivé, a proto nebyly podmínky pro hru plážového volejbalu, jako léta předešlá. Všichni se už těšili do tělocvičny. Minulou sezónu ukončili turnajem pořádaným 21. 6. na antukovém hřišti Sokola v Karolince. Turnaje se účastnilo 6 družstev z okolí: Velké Karlovice – mladí a veteráni, Karolinka, 2 družstva z Halenkova a Zubří. Na účastníky turnaje čekaly hodnotné ceny za umístění, také občerstvení nejen pro hráče, ale i pro návštěvníky. Počasí se vydařilo, hrálo se z posledních sil o hlavní cenu, kterou věnoval hotel HORAL. Hlavní cena za 1. místo v turnaji skončila v rukou domácích pořadatelů – hráčů Tatrana VK, ti se ale vzdali ceny ve prospěch Halenkova, který jim usilovně celý turnaj šlapal na paty. Tatraňáci si zase pro první cenu zajedou na Josefůvský turnaj do Halenkova ☺. Děkujeme za sponzorské dary Obci Velké Karlovice, Hotelu HORAL a VaP střechy Hovězí. Budeme

se těšit na přátelská utkání, turnaje a zážitky spojené s volejbalovým sportem.

Andrea Křenková

Poděkování

Letošní rok je pro Velké Karlovice rokem významným. Slaví 300 let od svého založení. Program spojený s jejich výročí je bohatý a výjimečný. Nevím, jak občané Karlovic hodnotí práci starosty a celého zastupitelstva, ale já ze svého pohledu jsem velmi potěšena. Karlovice rozkvetly do krásy. Ať je to po stránce architektury s obnovou a návratem tradičních dřevěných staveb, kterými se může pyšnit hlavně údolí Pluskovce. Chloubou je výtečně fungující Informační centrum s celým muzeem a nabitým programem. Přestavba školy a koupaliště dopadla na výbornou. Nová alej spojila dolní část obce s horní, ve které se díky rekonstrukci staré školy podařil otevřít nový Obecní úřad, který je důstojným reprezentačním místem nejrozsáhlejší obce naší republiky. Jsou opraveny cesty, přibýly nové cyklostezky, mostky, kanalizace, uskutečnila se plynofikace. Karlovice mají krásnou knihovnu, fungující zdravotní středisko s lékárnou, bohatou sítí hotelů, penzionů a restaurací, lyžařské areály s běžeckými trasami a sjezdovkami. Pro nás, kteří žijeme na Soláni, bylo krásným dárkem veřejné osvětlení. V zimě máme prohrnuté cesty, a tak jsou pryč časy, kdy jsem chodívala od čartácké autobusové zastávky po pás sněhem a neviděla na krok.

Karlovice se staly jednou z nejnavštěvovanějších turistických a rekreačních oblastí naší vlasti. Děkuji vám, pane starosto, děkuji všem, kteří jste se zasloužili o Karlovice krásnější.

Marcela Vajceová - Hofmanová

Za redakční radu J. Ryplová, J. Rypl. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 21757. Zpravodaj vydává Obec Velké Karlovice, tisk Grafia Nova Rožnov pod Radhoštěm. Uzávěrka příštího čísla 10. prosince.